

Благовестете от ден на ден спасението на нашия Бог!

ЕВАНГЕЛСКО ЧЕТИВО

† ПЕТА НЕДЕЛЯ СЛЕД НЕДЕЛЯ ПОДИР ВЪЗДВИЖЕНИЕ

Рече Господ тази притча: Някой си човек беше богат, обличаше се в багренница и висон и всеки ден пируваше бляскаво. Имаше тъй също един сирмах, на име Лазар, който струпав лежеше при вратата му и петимен беше да се нахрани от трохите, що падаха от трапезата на богаташа, и псетата прихощаха, та ближеха струпите му. Умря сирмахът, и занесоха го Ангелите в лоното Авраамово, умря и богаташът, и го погребяха; и в ада, когато беше на мъки, подигна очите си, видя Авраама отдалеч и Лазаря в лоното му и, като извика, рече: отче Аврааме, смилн се над мене, и прати Лазаря да намокри края на пръста си във вода и да ми разхлади езика, защото се мъча в тоя пламък. Авраам пък рече: чедо, спомни си, че ти получи вече доброто си приживе, а Лазар - злото; сега пък той тук се утешава, а ти се мъчиш; па освен това между нас и вас зее голяма пропаст, та ония, които искат да преминат оттук при вас, да не могат, тъй също и оттам към нас да не преминават. А той рече: моля ти се тогава, отче, прати го в бащината ми къща, защото имам петима братя, та да им засвидетелствува, за да не дойдат и те в това място на мъката. Авраам му рече: имат Монсея и пророците: нека ги слушат. А той рече: не, отче Аврааме, но ако някой от мъртвите отиде при тях, ще се покаят. Тогава Авраам му рече: ако Монсея и пророците не слушат, то и да възкръсне някой от мъртвите, няма да се убедят. (Св. Ев. Лука 16:19-31)

Отческо наследство

ЗА ВЕЧНИЯ ЖИВОТ

„Между нас и вас зее голяма пропаст, та ония, които искат да преминат оттук при вас, да не могат, тъй също и оттам към нас да не преминават“
(Лука 16:26).

В бъдещия живот вече няма никаква възможност за общуване между праведните и грешните хора. В този живот ние

можем да получим помощ от своите близки, а понякога даже от чужди хора, които ни съчувстват. Собствено казано, благодарение на взаимната поддръжка между хората съществува и човешкото общество.

В бъдещия живот всеки човек ще получи според заслугите си и вече никой не ще може да му помогне. Разбира се, ние, православните християни, вярваме в това, че можем със своите лични молитви и с общоцърковните молитви да облекчим задгробната участ на умрелите хора, които не са извършили достатъчно добри дела, за да заслужат Божията милост, но това е възможно само в този случай, ако те са умрели във вяра и покаяние. Тогава недостигът на добри дела се покрива от молитвите на Църквата и от нашите собствени молитви. Ако пък човек е живял в грехове и е умрял без покаяние, то едва ли ще може да се надява на това, защото нашата вяра никак не противоречи на това евангелско повествование, нали тук нищо не се казва за това, че богатият се е покаял пред смъртта.

Не трябва да се мисли, че притчата за богаташа и бедния Лазар не се отнася към нас, защото ние нямаме никакво богатство или макар и да живеем обезпечено, но не до такава степен, че всеки ден да пируваме бляскаво. Ако ние, притежавайки материални блага в излишък, не ги делим със своите близки и, пренебрегвайки ги, се отнасяме към тях безразлично, то и ние се уподобяваме на евангелския богаташ. Богатството е нещо относително. Даже много богатият човек използва само малка част от своето състояние за собствени нужди. Затова, ако ние имаме излишък или даже живеем просто благополучно, не гладуваме, не търпим лишения, но при това равнодушно се отнасяме към своите близки, то и ние, без преувеличение, можем да бъдем сравнени с богатия от притчата. Но даже ако действително нямаме възможности да поделим своята материална заможност с някого от нуждаещите се, ние все едно можем да се уподобим на богатия, който не желяел да отдава и трохи от трапезата си. Това ще

стане в този случай, ако ние, например, не кажем на човека добра дума, ако даже просто не го съжалим, ако на нищия нравствено човек отговорим със зло на злото, а не с добро, не му дадем трохи от пиршеството на добродетелите, в които всички ние, християните трябва да участваме, ако не поделим с хората това духовно добро, което намираме в Църквата, не окажем снизхождение, не простим нанесените ни обиди. От друга страна, ние се уподобяваме на този персонаж и тогава, когато почти или изобщо не се замисляме за бъдещия живот, радваме се, че сме сити, ядем вкуснотии; може би, понякога даже извършваме тежки грехове или желаем да ги извършим, т.е. живеем, потопили се в земни наслади. Сравнявайки себе си с евангелския богаташ, ние виждаме в себе си някои черти на този коравосърдечен, каменносърдечен човек, затова да се замислим: какво ни чака в бъдещия век, ако навреме не се покаем?

Сега ние се наслаждаваме: едни – с чревоугодие или пиянство, други – с изкуство или четене на книги, трети – с общуване с приятели или с пътешествия. Някой изпитва удоволствие от общуване със своите близки и скъпи нему хора, някой се радва, виждайки щастието на своите деца, но идва време, когато всички земни наслади ще се прекратят и това пиршество на живота ще свърши за нас. Тогава, ако ние умрем без покаяние, ако не принесем плодове на покаяние - не извършим добри дела, то, може би, и за нас ще стане въжделение това - просто да разхладят нашия език. Ще жадуваме не помилване и спасение, но макар и малко облекчение на мъките, в които ще пребиваваме.

И ако сега за нас тази проповед е някакво дребно, частно произшествие в нашия живот, то ще настъпи такъв момент – ако ние се покаем, - когато тя ще ни се припомни като страшно предупреждение, което ние сме пренебрегнали. Мнозина сякаш необходими сега и важни за нас разговори, делови отношения и връзки с хората тогава ще ни изглеждат нищожни и малозначителни, а случайно, може би, посещение в храма и проповед за бъдещия живот, за заплахата от вечни мъки – най-важното събитие в някакъв период от живота или през цялото наше земно съществуване. Да се взрем в себе си трезво и ще видим, че ние придаваме първостепенно значение на това или въобще живеем само с това, което за християнина не би трябвало да представлява никакъв интерес. Ние много се боим да се поскараме с началството, с близките, с приятелите, ние старателно премисляме как да прекараме следващия ден, планираме какво трябва да направим, но въобще не мислим за това, което ни очаква всички нас – за прехода през границата на смъртта, за бъдещия живот. На мимолетното придаваме огромно значение и, може да се каже, само и за това мислим, а всичко, което е свързано с вечността, считаме за нищо незначещо. Ние само наричаме себе си вярващи, но въобще не се грижим за бъдещия живот. Обаче и за нас ще настъпи такъв момент, когато всичко ще се промени, както в живота на богаташа и Лазар: богатството ще се

обърне в мъка, а страданията – в блаженство, както той настъпил в живота на тези персонажи – богатия и Лазар. Тогава това, което за нас е имало огромна важност, това, с което сме живели, ще се окаже нищожно и сякаш несъществуващо, сянка, дим, който се е разпръснал.

И, обратното, това, за което съвсем не сме се замисляли или, в най-добрия случай, сме отделяли на това малка част от нашия живот, само това ще стане за нас значимо.

Всеки от нас – човек, напълно потопен във временния материален живот, може да бъде уподобен на пируващия богаташ. Пиршеството – това е вечният живот. За нашата собствена душа, която може да се сравни с бедния Лазар, желаещ да получи някакви трохи, ние не отделяме и малкото време на нашия живот, тя страда, подобно на Лазар, с тази само разлика, че и във вечността тя ще пребивава във вечни мъки заради нашето нерадение.

Братя и сестри, разбира се, всички ние сме принудени да отделяме значително внимание на грижата за насъщния хляб, за препитанието на своите близки, за възпитанието на децата, но първостепенно значение нека все пак да отдаваме на вечния живот. Нека винаги мислим за него, с какво бихме се занимавали, какво бихме правили: работим ли, общуваме ли със своите съработници, участваме ли в някакви дела. Как пък е възможно, отделяйки голяма част от времето за труд заради препитанието на себе си и на своето семейство, да мислим при това за вечността? Много е просто, братя и сестри, ние само пренебрегваме това. Нека винаги да се каем. Едно напомняне за бъдещия живот, съединено с покаяната Иисусова молитва, вече ще ни направи съвсем други хора, които винаги и навсякъде непрестанно се готвят за прехода във вечния живот. Хора, които помнят, че всеки миг от този живот могат да загубят безвъзвратно и, може би, именно този малък миг да не им достигне за покаяние. Така, пребивавайки в постоянно покаяние, молейки се непрестанно и каейки се, нека винаги да се готвим за прехода в бъдещия вечен живот.

Божията благодат, която ни се дарува за непрестанна молитва, ще ни научи да вършим добри дела. Тя ще ни избави от каменносърдечност, ще ни застави да съчувстваме на хората, нуждаещи се от нашата помощ, ще ни научи как да им помагаме, как да правим добро. Да вършиш добро съвсем не е просто, само в теоритическите разсъждения това е леко, а на практика ние намираме за себе си много извинения, за да не направим нещо добро. Даже вършейки добро, ние често постъпваме неразумно: оказваме помощ на този, на когото, би трябвало да откажем, или правим това неправилно, или търсим не бъдещо въздаяние, а човешко одобрение. Правилно да вършим добро можем само при съдействието на Божията благодат, затова, пребивавайки в непрестанно покаяние, постоянно призовавайки в Иисусовата молитва Господа Иисуса Христа, Божия Син, ние ще просим от Бога помощ, мъдрост, разсъждения, за да изпълняваме Неговата воля, да вършим добро. И по такъв начин вече с някаква надежда ще можем да се

приближаваме към неминуемия край, т.е. към прехода във вечния живот.

Още веднъж ви напомням, братя и сестри, че трябва да се принуждаваме към духовна трезвост, за да видим себе си такива, каквито сме – това ще ни послужи за повод към покаяние. Ние ще видим, че на практика придаваме значение на неща преходни и нищожни, а това, което е неминуемо и вечно, считаме за безсмислено. Да се взем в себе си трезво, да се изправим и нека мислим за вечния живот не като за литературен образ от Евангелието, а като за тази реалност, която някога обезателно ще настъпи и за нас и, в която ние ще пребиваваме вечно. Амин.

*Схигумен Авраам (Рейдман)
Източник: www.pravmladeji.org*

Жития на светини

СВ. БЕЗЕР. И ЧУДОТВОРЦИ КОЗМА И ДАМЯН АСИЙСКИ

(Живели вероятно не по-късно от IV век.
Честват се на 1 ноември)

ТРОПАР НА БЕЗСРЕБЪРНИЦИ, ГЛАГ 8

Свети безсребърници и чудотворци, помилвайте нашата немощ,
даром получихте, даром давайте и нам.

КОНДАК, ГЛАГ 2

Приели благодат на изцеления, лекари и чудотворци преславни,
предавате здраве на нуждаещите се
и с вашето посещение дързостта на риторите събаряте,
като изцеляващи с чудеса света.

ЖИТИЕ

Св. Козма и Дамян били родни братя. Те се родили в провинцията Асия, Мала Азия. Баща им бил езичник, а майка им Теодотия изповядвала християнската вяра. Мъжът ѝ починал рано, и младата вдовица заживяла благочестив живот, като изпълнявала съвета на св. Ап. Павел: "Истинската вдовица се надява на Бога и пребъдва в моления и молитви денем и нощем". Теодотия поучавала децата си да водят богоугоден живот, учила ги на страх Божи, съветвала ги да се утвърждават в християнските добродетели.

Козма и Дамян от ранна възраст залягали да изпълняват Божия закон. Когато порастнали, те просияли със своите добри дела като две светили. За да бъдат полезни на ближния, те се заели да изучават лекарското изкуство; изучили вълшебните свойства на различните билки и се прочули като лекари. Господ Иисус благословил двамата лекари и им дарувал чудотворна целителна сила. Братята били много скромни. Те не търсели земна слава и величие, нито пък богатства. Не взимали от излекуваните болни ни пари, ни дарове, изпълнявайки строго съветите на Спасителя към апостолите: "Болни изцелявайте, прокажени очиствайте... Даром получихте, даром давайте" (Мат. 10:8). Заради тяхното безкористие св. Църква ги назовава "безсребреници".

Една християнка на име Паладия, която боледувала много години и похарчила голяма част от имота си по лекари, като узнала за тези лекари, изпратила хора да ги повикат, за да я излекуват. Св. Козма и Дамян изпълнили молбата ѝ. Те посетили дома ѝ, помолили се над нея и я излекували от тежката болест. Зарадвана, тя поискала да ги възнагради. Те отказали. Тя обаче настояла един от двамата да приеме поне три яйца в чест на св. Троица. По-малкият брат, св. Дамян, понеже тя го заклела в името на св. Троица, приел скромния дар – трите яйца. Когато по-късно големият брат узнал, че св. Дамян нарушил дадения пред Бога обет да не приемат никакви дарове за лекуването, поръчал на християните след смъртта им да не ги погребват в един гроб. Дамян, като нарушител на обета, да бъде погребан отделно.

Пръв починал св. Козма. Когато починал и св. Дамян, християните преценили, че поръчката на св. Козма е прекалено строга и не я изпълнили. Като родни братя, които извършили един подвиг и постигнали равна светост, те били погребани в един гроб. По-късно над този гроб бил построен храм, в който се извършвали много чудеса по тяхното молитвено застъпничество.

*© Жития на светиите. Синодално издателство, София, 1991 година,
под редакцията на Партений, епископ Левкийски и архимандрит д-р
Атанасий (Бончев)*

Отеческо наследство

ЗАДУШНИЦА (7 ноември)

АРХИМ. РАФАИЛ КАРЕЛИН ЗА МОЛИТВИТЕ ЗА ПОЧИНАЛИТЕ

Когато се молим за упокоение на душата на покойник, променяме ли неговото състояние в дадения момент (може ли душата му да се пресели на по-добро място) или измолваме прошка на греховете му към момента на Страшния съд?

Отговор на архим. Рафаил Карелин:

Още преди Страшния съд душата на покойника може да бъде спасена и преведена в райските обители, или пък да получи облекчение по молитвите на Църквата

и християните, живеещи на земята. Свети Василий Велики, преподобният Ефрем Сирий и други пишат, че в ада има различни степени на наказание. Неотменимо условие за спасението на починалия е православната вяра. Милостинята, която се дава за него, носи радост и облекчение на душата му. Но милостинята се изразява не само в пари, това е и всяко добро дело, което се извършва в името на починалия.

Въпрос:

Ако душата на православен християнин по някакви причини не е се е удостоила с райските обители и по Божия съд се е озовала в сферите на ада, възможно ли е по молитвите на Църквата да се осъществи преход от ада към рая? Валаамският Старец Йоан изразява такава вяра в писмата си до своите духовни чедра.

Отговор на архим. Рафаил Карелин:

Ако преходът от преизподнята към райските обители беше невъзможен, тогава и молитвите за покойниците биха загубили всякакъв смисъл. Но за да са действени молитвите за упокой, са необходими следните условия: покойникът трябва да е православен християнин, да не принадлежи към разколи и секти, да вярва в истинността на Църквата, да има добри дела и да се е покалял за греховете си. Тогава неговите недостатъци и грешки могат да бъдат възпълнени и изправени от Божията благодат по молитвите на Църквата.

От отговор на архимандрит Рафаил на друг такъв въпрос:

В „Пролога“ се разказва за един милостив богаташ, който не е могъл да се избави от греха на блудството. След смъртта му едни твърдели, че той е спасен, защото милостинята очисти всеки грях, а други – че спасението е невъзможно, тъй като нищо нечисто не може да влезе в Царството Небесно. Те молили Бога да им покаже къде е душата на милостивия богаташ; и им било открито, че тя не е в мъки, а отдалеч наблюдава Рая, без да може да се приближи до него, и се залива със сълзи.

Източник: www.pravoslavnonasledie.com

Детски свят

СПРАВЕДЛИВАТА ПОДЯЛБА

(Българска народна приказка)

Сдружили се веднъж врабчето и лисицата и посели една нива с пшеница. Узряло житото и отишли да го жънат.

Врабчето се захванало за работа. Запретнала ръкави и Кума Лиса, но скоро я домързяло и рекла:

– Врабчо, ти жъни, пък аз ще ида да подпирам

небето, че както е натежало, като нищо ще се стовари и ще смаже цялата нива.

И хитрата кумица приклепнала край нивата.

Дошло време за вършитба, заловили се съдружниците за работа, но скоро Лиса се обадила:

– Врабчо, ти работи, пък аз ще ида да подпирам небето, че я виж – пак е натежало. Ако падне, ще ни смаже хубавото зърно.

И след тези думи Лиса приседнала до хармана, а Врабчо свършил цялата работа.

Дошло време за делба. Врабчо попитал:

– Как ще разделим житото, Кумичке?

– На Врабчо мярка, на Лиса десет – отвърнала хитрушата.

И Лиса се захванала да дели. Отмерила една мярка за врабчето, за нея десет, за врабчето мярка, за нея десет и така докато житото свършило.

Погледнало врабчето малката си купчинка, разбрало, че е излъгано и се оплакало на кучето.

– Не тъжи – успокоило го то. – Утре измамницата ще се покае и ще ти остави цялото жито.

Рано на другия ден кучето се заровило в лисичата купчина жито. Скоро кумицата пристигнала и започнала да си насипва зърното в чували. Гребнала веднъж, гребнала дважд – показало се едното ухо на кучето. Решила Лиса, че е парче кожа и посегнала да го захване.

Скочило кучето връз нея и здраво сграбчило лисичата опашка. Опъвал Шаро на една страна, дърпала Лиса на друга. Не щеш ли – хряс! – опашката се скъсала. Кума Лиса хукнала през глава към гората да си опазва живота.

Хубавата ѝ рижава опашка останала за Шаро да го топли през зимата, а трудолюбивият Врабчо прибрал цялото жито.

Източник: www.prikazki.eu

ПРАВОСЛАВЕН КАЛЕНДАР

1 ноември † 5 Неделя след Неделя подир Въздвижение. Св. безср. и чудотворци Козма и Дамян. Св. прпмци Яков Костурски, дякон Яков и монах Дионисий. Гл. 5, 4 тр. ев. 11, ап. Гал. 6:11-18 (с. 218), лит. ев. Лк 16:19-31 (с. 120), [на св. безсребреници: ап. 1 Кор. 12:27-31, 13:1-8 (с. 406), лит. ев. Мт 10:1, 5-8 (с. 274)]

2 ноември Св. мци Акиндин, Пигасий, Афтоний, Елпидифор и Анемподист

3 ноември *Преп. Пимен Зографски (Софийски). Св. свщмци Акепсим, Йосиф и Айтал.

4 ноември Преп. Йоанникий Велики. Св. свщмци Никандър, епископ Мирски и Ермей презвитер

5 ноември Св. мци Галактион и Епистима

6 ноември Св. Павел, архиеп. Константинополски. Св. Клавдия. Преп. Лука Тавроменийски

7 ноември Св. 33 мци в Мелитин. Преп. Лазар Галисийски. (Задъшница) (Тип. с. 110)

Внорийският лист се издава с благословията на председателя на храма ставрофорен иконом Емилиан Костадинов
Адрес на редакцията: гр. София, ж.к. „Дружба“ 2, храм „Свето Благовещение“

Внорийски лист „Благовестие“ се разпространява безплатно
Можете да намерите изданието и на интернет адрес:
www.hram-blagoveshenie.bg